

Vej at kunne paavise, at snævre Skorstene har afstedkommet saa og saa mange flere Ildebrande end vide Skorstene, men i alt Fald maa man vel nu være kommet til det Resultat, at særlig brandfarlige er de ikke. Jeg hilser denne Bestemmelse med Tilfredshed, fordi den dels vil betyde en mindre Udgift ved Opførelse af Bygninger, dels vil give mere Plads i Huset, og dertil kommer, at en saa urimelig stor Skorstenspibe paa et Hus jo ikke er nogen Pryd.

Der er dernæst en Bestemmelse i § 18 angaaende Tændstikker. Ifølge denne maa der foruden Fabrikkens Navn og Hjemsted ikke være trykt andet paa Æsken end dette, at Uforsigtighed i Omgang med Tændstikker er strafbart. Det koster sandsynligvis ikke noget at faa dette trykt paa Tændstikæskerne, og Tændstikkerne vil sandsynligvis ikke blive dyrere derfor, men om det vil medvirke til, at der bliver færre Ildebrande, det turde dog maaske være tvivlsomt. Men skade kan det i hvert Fald ikke. Der er dernæst i samme Paragraf en Bestemmelse om, at Korn-, Hø- og Halmstakke ikke maa anbringes nærmere end 8 Meter fra Bygningerne. Jeg forstaa ikke rigtig Meningen med de 8 Meter; jeg forstaa selvfølgelig, at de skulde muliggøre det ved en eventuelt opstaaet Ild i en Korn-, Hø- eller Halmstak at redde Bygningerne. Men enhver, som kender de virkelige Forhold, vil dog vide, at naar en Stak er opstillet 8 Meter fra en Bygning, og der eventuelt gaar Ild i Stakken, og Bygningen maaske har et brandfarligt Tag, saa vil det omtrent være umuligt at redde Bygningen alligevel. Og for saa vidt Vindforholdene er Ildebranden gunstige, om jeg saa maa sige, vilde jo en urimelig lang Afstand fra Bygningerne være nødvendig, for at det skulde kunne forhindres, at den Ild, der er i Stakken, antænder Bygningerne. Dertil kommer, at det vil medføre en Gene for mange Landboere, hvis de skal have deres Stakke alt for langt borte fra Bygningerne. Selv 8 Meter vil i mangfoldige Tilfælde være noget generende, naar man har indrettet sig praktisk paa dette Omraade. Om man under Udvalgsbehandlingen kan ændre dette eller faa det bedre oplyst, kan vi jo lade staa hen til den Tid.

§ 20 omhandler Rensningen af Skorstenene, og det er foreslaaet, at der skal ansættes faste Skorstensfejere, som tillige skal foretage det aarlige Brandsyn. Hvis der er noget her i Landet, der er en Karikatur, saa er det jo vort nuværende Brandsyn. Man har forskellige Benævnelser derfor i de forskellige Egne af Landet, enkelte Steder

kalder man dem Brandsynsmænd, andre Steder Skorstenssyn, og andre Steder kalder man dem Skorstenskigere. I mangfoldige Tilfælde har denne Kigning mere bestaaet i, at man har kiget ikke i de sorte Skorstene men i de smaa Sorte; at det effektive Brandsyn, der kommer ud af det, har været ret mangelfuldt, er en Selvfølge. Hvorvidt det her foreslaaede nu kan gennemføres under den foreslaaede Form, og hvorvidt man skal have Skorstensfejere med faglig Uddannelse, skal jeg lade være ganske usagt paa nærværende Tidspunkt, men det vil i alt Fald have meget lang Udsigt med at faa disse Bestemmelser gennemført, idet der i Bemærkningerne staaer noget saadant som, at under Hensyn netop til denne Paragraf skal Loven først træde i Kraft 6 Maaneder efter, at den har været offentliggjort i Lovtidende. Det ærede 6te tingvalgte Medlem var imidlertid inde paa det samme Spørgsmaal, og det vil jo derfor sikkert blive Genstand for nærmere Overvejelse indenfor Udvalget.

I § 21 er der en Bestemmelse om, at Salg af Fyrværkerisager og Krudt til Børn og unge Mennesker under 18 Aar er forbudt. Spørgsmaalet her bliver jo dette: Kan man overholde dette Paabud? Det turde være noget tvivlsomt, og for saa vidt som det vil volde Vanskeligheder at overholde et saadant Paabud, forekommer det mig, at det ikke burde staa i Loven. Det har selvfølgelig sine reelle Hensigter og er optaget i de bedste Hensigter; men jeg tror, det vil volde Vanskeligheder at overholde denne Bestemmelse.

Endelig er der Kapitel 3 om Brandvæsenet, Brandredskaber og Vandforsyning. Her er vi ved et af Stridspunkterne, om jeg saa maa sige, og jeg maa ærlig talt indrømme, at det først for ganske nylig er gaaet op for mig og er blevet mig klart, at der virkelig endnu findes Kommuner i Danmark, som der ikke findes en Sprøjte i. Det kan naturligvis noget være begrundet i mit Ukendskab til de forskellige Egne i Landet; men paa den anden Side mente jeg rigtignok, at den nu-gældende Brandlov i Virkeligheden fastslog, at der burde være et organiseret Brandvæsen i hver Kommune — lad det saa være mangelfuldt. Men det har man altsaa ikke. Og paa den anden Side vil jeg gerne i Forbindelse med, hvad det ærede 6te landstingsvalgte Medlem (Ejsing) udtalte om, at der nu var en anden Aand og Tankegang raadende med Hensyn til Ildebrand end tidligere, sige, at naar man ved en Omtale af dette Lovforslag, hvorved det altsaa i det højeste kan blive paalagt en Kommune at anskaffe en Sprøjte samt at anskaffe Brand-